ĢENERĀLADVOKĀTES JULIANAS KOKOTES SECINĀJUMI,
sniegti 2003. gada 18. novembrī [1]

I — Ievads

1. Šajā lietā Spānijas Karaliste lūdz atcelt Komisijas 2001. gada 14. jūnija Regulu (EK) Nr. 1162/2001 [2] (turpmāk tekstā — "Apstrīdētā regula" vai "Regula Nr. 1162/2001"). Apstrīdētajā regulā ir noteikti pasākumi heku krājumu atjaunošanai *ICES* [3] III, IV, V, VI un VII apakšapgabalā un *ICES* VIII a, VIII b, VIII d un VIII e rajonā un nosacījumi tajos atrodošos zvejas kuģu darbību kontrolei.

2. Spānijas Karaliste uzskata, ka Apstrīdētā regula ir balstīta uz nepareizu juridisko pamatu un tās pieņemšana ir nevis Komisijas, bet Padomes kompetencē. Turklāt Regulas Nr. 1162/2001 2. panta 2. punkts pārkāpjot diskriminācijas aizlieguma principu tādējādi, ka noteiktiem kuģiem tajā ir paredzēts īpašs regulējums. Turklāt esot pārkāpts pienākums norādīt pamatojumu, jo Komisija nav paskaidrojusi iemeslus šāda īpaša regulējuma ieviešanai.

II — Atbilstošās tiesību normas un fakti

3. Kopienas politika zivsaimniecības resursu saglabāšanas un apsaimniekošanas jomā ir balstīta uz ikgadēju pieļaujamā nozvejas daudzuma (*TAC* — saīsināts no jēdziena angļu valodā *Total Allowable Catches* vai franču valodā *Totaux Admissibles des Captures*) noteikšanu. To nosaka pēc zivju sugām un zvejas apgabaliem uz zinātnisku atzinumu pamata. *TAC* dalībvalstīm iedala kvotu veidā.

4. Ar šo politiku tiek turpināta zivsaimniecības apsaimniekošanas tradīcija, kas pastāvēja kopējās zivsaimniecības politikas izvei-

1 — Oriģinālvaloda — vācu.

2 — OV L 159, 4. lpp.

3 — *ICES - International Council for the Exploration of the Sea* [Starptautiskā Jūras pētniecības padome].

došanas laikā, pieņemot Padomes 1983. gada 25. janvāra Regulu (EEK) Nr. 170/83, ar ko izveido Kopienas sistēmu zivsaimniecības resursu saglabāšanai un apsaimniekošanai [4]. Regula Nr. 170/83 vēlāk tika nomainīta ar Padomes 1992. gada 20. decembra Regulu (EEK) Nr. 3760/92, ar ko izveido Kopienas zivsaimniecības un akvakultūras sistēmu [5] (turpmāk tekstā — "Regula Nr. 3760/92").

5. Regulā Nr. 3760/92 ir noteikti zivsaimniecības pamatprincipi Kopienā. Tā cita starpā satur šādus pasākumus, kuri attiecas uz zveju vai zvejniecības nozari: tādu apgabalu izveidi, kuros zveja ir aizliegta vai ierobežota; zvejošanas intensitātes ierobežošanu; nozvejas daudzuma ierobežošanu; jūrā pavadāmā laika ierobežošanu, vajadzības gadījumā ņemot vērā attālumu līdz zvejas ūdeņiem; noteikumus atļauto zvejas kuģu skaitam un veidam; noteikumus tehniskiem pasākumiem attiecībā uz zvejas iekārtām un to izmantošanas metodēm; noteikumus loma minimālajam garumam vai svaram un selektīvas zvejas veicināšanas pasākumus, ieskaitot ekonomiskas dabas pasākumus. Regula Nr. 3760/92 tika aizstāta ar Padomes 2002. gada 20. decembra Regulu (EK) Nr. 2371/2002 [6], kas stājās spēkā 2003. gada 1. janvārī.

6. Pēc tam, kad 2000. gada novembrī Starptautiskā Jūras pētniecības padome norādīja uz heku resursu samazināšanos, Padome un Komisija 2000. gada 14. un 15. decembrī Padomes zivsaimniecības sapulcē konstatēja, ka nekavējoties jāpieņem plāns resursu saglabāšanai. Komisija 2001. gada 14. jūnijā uz Regulas Nr. 3760/92 15. panta pamata pieņēma Apstrīdēto regulu, kurā noteikts:

"1. Gadījumā, ja rodas nopietni un neparedzēti traucējumi, kas var apdraudēt resursu saglabāšanu, Komisija pēc dalībvalsts pieprasījuma vai pēc savas iniciatīvas pieņem lēmumu par vajadzīgajiem pasākumiem, kurus ievieš uz laiku, kas nav ilgāks par sešiem mēnešiem. Par pasākumiem paziņo dalībvalstīm un Eiropas Parlamentam, un tie uzreiz tiek piemēroti.

2. Ja Komisija saņem dalībvalsts lūgumu, tā par attiecīgo jautājumu pieņem lēmumu desmit darba dienu laikā.

3. Lēmumu, ko Komisija pieņēmusi saskaņā ar 1. punktu, dalībvalstis var nodot izskatīšanai Padomē desmit darba dienu laikā pēc minētā lēmuma paziņošanas.

4. Padome ar kvalificētu balsu vairākumu viena mēneša laikā var pieņemt citādāku lēmumu."

4 — OV L 24, 1. lpp.

5 — OV L 389, 1. lpp.

6 — Padomes 2002. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 2371/2002 par zivsaimniecības resursu saglabāšanu un ilgspējīgu izmantošanu saskaņā ar kopējo zivsaimniecības politiku, OV L 358, 59. lpp.

7. Regulas Nr. 1162/2001 ceturtais apsvērums skan šādi:

"4) tūlītēja ir prasība samazināt heku mazuļu nozveju,

— nosakot to velkamo vadu linuma acu izmēra vispārēju palielinājumu, ko izmanto, lai zvejotu hekus, tādēļ ir jāatkāpjas no nosacījumiem, kas attiecas uz velkamo zvejas rīku linuma acu izmēriem un kas paredzēti I un II pielikumā Padomes 1998. gada 30. marta Regulai (EK) Nr. 850/98 par zvejas resursu saglabāšanu, izmantojot tehniskos pasākumus jūras organismu mazuļu aizsardzībai [7], kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 973/2000 [8],

— nosakot ģeogrāfiskos apgabalus, kuros ir liels daudzums heku mazuļu, un norādot, ka minētajos apgabalos zvejot ar velkamiem vadiem drīkst tikai tad, ja tīklu linuma acu izmērs ir liels,

— paredzot papildu nosacījumus, lai nodrošinātu, ka tiek samazināta heku mazuļu zveja ar rāmju traļiem."

8. Regulas Nr. 1162/2001 1. pantā ir noteikts, ka tā attiecas uz zvejas kuģiem, kas darbojas *ICES* V un VI apakšapgabalā un *ICES* VII b, c, f, g, h, j, k rajonā un *ICES* VIII a, b, d un e rajonā [9].

9. Regulas 2. pantā ir paredzēts:

"1. Neatkarīgi no Regulas (EK) Nr. 850/98 4. panta 4. punktā un 15. pantā paredzētajiem nosacījumiem heku (*Merluccius merluccius*) lomi, ko patur uz ikviena kuģa, uz kura ir kāds velkamais zvejas rīks ar linuma acu izmēru no 55 mm līdz 99 mm, nedrīkst pārsniegt 20 % no tā kopējā jūras organismu loma svara, ko patur uz kuģa.

2. Nosacījumi, kas paredzēti 1. punktā, neattiecas ne uz vienu kuģi, kura kopējais garums ir mazāks par 12 metriem un kurš atgriežas ostā 24 stundu laikā pēc tam, kad tas pēdējoreiz atstājis ostu."

7 — OV L 125, 1. lpp.
8 — OV L 137, 1. lpp.

9 — Tādējādi Regulas ģeogrāfiskās piemērošanas apjoms atšķiras no tā, kas minēts tās nosaukumā, saskaņā ar kuru var šķist, ka Regula attiecas arī uz *ICES* III un IV apakšapgabalu (Ziemeļu un Baltijas jūra).

10. Apstrīdētās regulas 3. un 4. pantā ir noteikts, ar kādiem tīkliem ir aizliegts zvejot. 5. pantā ir noteikti konkrēti ģeogrāfiskie apgabali un nosacījumi zvejošanai tajos. Bez tam Regulā ir noteikti noteikumi tās izpildei un kontrolei.

11. Spānijas Karaliste izmantoja Regulas Nr. 3760/92 15. panta 3. punktā paredzēto iespēju un 2001. gada 22. jūnijā iesniedza Padomei priekšlikumu izdarīt grozījumus Regulā Nr. 1162/2001, svītrojot no Regulas 2. panta 2. punktu. Šo priekšlikumu Padome noraidīja 2001. gada 20. jūnija sēdē.

12. Šajā sakarā Spānijas Karaliste 2001. gada 2. augustā iesniedza prasību atcelt Regulu Nr. 1162/2001.

III — Lietas dalībnieku prasījumi

13. Spānijas Karaliste lūdz:

1) atcelt Regulu Nr. 1162/2001, ar ko nosaka pasākumus heku resursu atjaunošanai *ICES* III, IV, V, VI un VII apakšapgabalā un *ICES* VIII a, b, d un e rajonā un saistītos nosacījumus zvejas kuģu darbības kontrolei;

2) piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

14. Komisija lūdz:

1) prasību noraidīt kā nepamatotu;

2) piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

IV — Lietas dalībnieku argumenti un vērtējums

A — *Par nepareizu juridisko pamatu un Komisijas kompetences trūkumu*

1) Spānijas Karaliste

15. Spānijas valdība apgalvo, ka Regula ir pieņemta, pamatojoties uz nepareizu juridisko pamatu. No Regulas Nr. 3760/92 15. panta 1. punkta teksta izrietot, ka, lai Komisija

varētu ieviest apstrīdētos pasākumus, kumulatīvi ir jāpastāv turpmāk uzskaitītajiem apstākļiem: nopietniem un neparedzētiem traucējumiem, kas var apdraudēt resursu saglabāšanu; Komisijas ieviestajiem pasākumiem ir jābūt vajadzīgiem, un tie nedrīkst ilgt ilgāk par sešiem mēnešiem; par tiem ir jāpaziņo visām dalībvalstīm un Eiropas Parlamentam, un tie stājas spēkā uzreiz. Šajā lietā neesot izpildīti visi šie priekšnosacījumi.

16. Pat ja heku resursi tiešām bija kritiskā situācijā, kā to 2000. gada 14. un 15. decembra sēdē apstiprināja Zivsaimniecības Padome, tas uzreiz nenozīmēja to, ka šajā sakarā bija jāpieņem apstrīdētie pasākumi. Pilnvaras, kas Komisijai paredzētas Regulas Nr. 3760/92 15. pantā, ļaujot ieviest steidzamus un ārkārtējus pasākumus, lai reaģētu uz nopietniem traucējumiem. Taču pasākumi, kurus Komisija paredzēja Apstrīdētajā regulā, nebija ne steidzami, ne ārkārtēji.

17. Komisija Regulu Nr. 1162/2001 pieņēma tikai 2001. gada 14. jūnijā, neskatoties uz to, ka Zivsaimniecības Padome bija lūgusi to pieņemt 2000. gada 15. decembrī. Komisija tādējādi ļāva paiet sešiem mēnešiem, pirms tā ieviesa pasākumus, kurus teorētiski bija jāievieš nekavējoties. Tas liecinot, ka šie pasākumi nebija steidzami un ka šajā laika posmā Padome būtu varējusi rīkoties. Šajā sakarā esot jāatgādina, ka saskaņā ar EKL 37. pantu zivsaimniecības jomā likumdošanas kompetence principā ir Padomei un Regulas Nr. 3760/92 15. pants ir izņēmums, kas attaisnojams ar steidzamas rīcības nepieciešamību. Ja šāda steidzamība nepastāv, pasākumi ir jāievieš Padomei saskaņā ar Regulas Nr. 3760/92 vispārīgo 4. pantu. Lai patiešām aizsargātu apdraudētos resursus, Komisijai būtu bijis jāveic vēl citi pasākumi, kā, piemēram, pilnīgs aizliegums zvejot noteiktos apgabalos. Ieviestie pasākumi neesot piemēroti, lai sasniegtu mērķi, kam tie paredzēti.

18. Regulas Nr. 3760/92 15. pants paredz, ka pasākumi var būt spēkā, ilgākais, sešus mēnešus. Apstrīdētā regula nesatur nekādus ierobežojumus attiecībā uz tās piemērošanu laikā, un tāpēc tā esot piemērojama neierobežoti. Tas esot pretrunā ar Regulas Nr. 3760/92 15. pantu, un no tā varot secināt, ka šī norma nav bijis pietiekams juridiskais pamats apstrīdēto pasākumu ieviešanai.

2) Komisija

19. Komisija iebildumu rakstā norāda, ka no bioloģijas viedokļa vislabākā iespēja, kā atjaunot resursus, ir zvejošanu pilnībā aiz-

liegt. Tomēr ir jāņem vērā, ka mencas un heki tiek zvejoti jauktās zvejas ietvaros un pilnīgs aizliegums tos zvejot nozīmētu piespiedu kārtā aizliegt zvejot vairāku citu sugu zivis. Pilnīgs aizliegums radītu būtiskas sociālas un ekonomiskas sekas. Tāpēc bija jāatrod citi risinājumi, kas, no vienas puses, samazinātu zvejas ietekmi uz mencu un heku resursiem, bet, no otras puses, pēc iespējas nodrošinātu citu sugu zvejošanu.

20. Regulas Nr. 3760/92 15. pantā Komisijai esot paredzētas plašas izvērtēšanas un darbības pilnvaras. Tai esot jākonstatē, vai pastāv nopietnas un neparedzētas novirzes, kas var apdraudēt resursu saglabāšanu, kas ietver sarežģītu situāciju izvērtēšanu no ekonomiskā un zinātniskā viedokļa. Saskaņā ar šo normu Komisijai ir jāpieņem lēmums par vajadzīgajiem pasākumiem, kas nozīmē, ka tā var noteikt jebkāda veida pasākumus, kas attiecīgajā situācijā ir nepieciešami. 15. pantā neesot minēti tikai steidzami vai izņēmuma pasākumi, kā to apgalvo Spānijas Karaliste. Komisija uzskata, ka noteiktie pasākumi bija vajadzīgi, lai atrisinātu kritisko situāciju, kādā atradās heku resursi.

21. Laiks, kas pagāja līdz regulas pieņemšanai, pēc Komisijas domām, ir viegli izskaidrojams un attaisnojams. 2000. gada novembrī tā uzzināja, ka heku resursi attiecīgajās zonās atrodas kritiskā situācijā. Lai varētu pieņemt Regulu, kas saturētu atbilstošus pasākumus, Komisija šīs problēmas sakarā sasauca divas zinātniskas sanāksmes — vienu 2001. gada janvārī Spānijā un otru 2001. gada februārī Briselē. Pēc tam notika neformālas apspriedes ar attiecīgās nozares pārstāvjiem un zinātniekiem.

22. Attiecībā uz Apstrīdētās regulas spēkā esamību laikā Komisija apgalvo, ka tā ir pieņemta uz Regulas Nr. 3760/92 15. panta pamata, kurā ir paredzēts sešu mēnešu maksimālais spēkā esamības termiņš. Apstrīdētā regula nesaturot nevienu noteikumu, kas būtu pretrunā ar šo normu. Gluži pretēji, Komisija vienmēr esot uzsvērusi pasākumu ierobežotību laikā, piemēram, arī savā 2001. gada 12. jūnija paziņojumā Padomei un Eiropas Parlamentam par mencu un heku resursu atjaunošanu Kopienas ūdeņos un pieguļošajos ūdeņos [10].

3) Vērtējums

23. Saskaņā ar EKL 37. panta 2. punkta 3. daļu likumdošanas kompetence lauksaim-

10 — COM(2001) 326 galīgā redakcija.

niecības sektorā, pie kura pieder arī zivsaimniecība, ir Padomei. Ar Regulas Nr. 3760/92 15. pantu Padome ir nodevusi Komisijai pilnvaras pieņemt lēmumu par vajadzīgajiem pasākumiem gadījumā, ja rodas nopietnas un neparedzētas novirzes, kas var apdraudēt resursu saglabāšanu.

24. Komisijas rīcība saskaņā ar 15. pantu ir pakļauta šādiem priekšnosacījumiem. Pirmkārt, ir jāpastāv nopietnām un neparedzētām novirzēm, kas var apdraudēt resursu saglabāšanu. Otrkārt, Komisijas ieviestajiem pasākumiem ir jābūt vajadzīgiem un, treškārt, tie nedrīkst pārsniegt maksimālo sešu mēnešu ilgumu. Turklāt pasākumi ir jādara zināmi dalībvalstīm un Eiropas Parlamentam. Tālāk es aplūkošu, vai Apstrīdētā regula atbilst šiem priekšnosacījumiem.

25. Kā izriet no Regulas Nr. 1162/2001 pirmajiem diviem apsvērumiem, 2000. gada novembrī Starptautiskā Jūras pētniecības padome norādīja, ka pastāv nopietns risks, ka heku resursi *ICES* III, IV, V, VI un VII apakšapgabalā un *ICES* VIII a, b, d un e rajonā varētu izsīkt un ka lielākā daļa attiecīgo resursu atrodas *ICES* V, VI un VII apakšapgabalā, kā arī *ICES* VIII a, b, d un e rajonā. Reaģējot uz to, Komisija un Padome 2000. gada 14. un 15. decembra Padomes sanāksmē atzina, ka ir steidzami jāīsteno šo heku resursu atjaunošanas plāns.

26. Kā Komisija minēja savā 2001. gada 12. jūnija paziņojumā Padomei un Eiropas Parlamentam [11], atjaunošanas plāni ietver pasākumus, kas ir veicami ilgākā laika posmā. "To mērķis ir atjaunot nārsta resursu biomasu līdz tādam līmenim, kas pēc zinātnieku uzskatiem nodrošinātu resursu atjaunošanos ar lielu varbūtības pakāpi." [12] Paziņojuma 6. lpp. Komisija norāda, ka "pat šādā acīmredzamas krīzes situācijā dalībvalstis nav varējušas vienoties par pasākumiem, kas vairāk atbilstu zinātniskajiem atzinumiem. Komisija, izmantojot savas ārkārtas pilnvaras, ko tai piešķir Padomes Regulas (EK) Nr. 3760/92 un Nr. 850/98, drīzumā ieviesīs papildu pasākumus mencu un heku resursu atjaunošanai."

27. No šiem apsvērumiem izriet, ka pirmais nosacījums Apstrīdētās regulas pieņemšanai ir izpildīts, jo pastāvēja nopietnas un ne-

11 — Turpat.

12 — Turpat, 5. lpp.

paredzētas novirzes, kas varēja apdraudēt resursu saglabāšanu.

28. Novirzes bija nopietnas, jo Starptautiskā Jūras pētniecības padome bija konstatējusi, ka heku resursiem draud iznīkšana. Kad resursiem draud iznīkšana, tiem nav iespējas atjaunoties pašiem no sevis. Tādēļ steidzami ir jāveic radikāli pasākumi; parasti aizsardzības pasākumi vairs nav pietiekami, jo jebkāda kavēšanās draud radīt nelabojumu kaitējumu.

29. Fakts, ka starp pirmajiem brīdinājumiem un Apstrīdētās regulas pieņemšanu pagāja aptuveni seši mēneši, neizslēdz nopietnu noviržu esamību. Turpretim ir iespējams, ka šajā laika posmā situācija tikai vēl vairāk saasinājās.

30. Pat ja eksistē norādes uz nopietnām novirzēm, Komisijai nevar pārmest to, ka tā pirms tādu aizsardzības pasākumu ieviešanas, kuri ierobežo daudzu ekonomisko operatoru darbību, vispirms izpēta situāciju, uzklausot ekspertus. Tas vēl jo vairāk attiecas uz gadījumu, kad, kā šajā gadījumā, netiek zaudēts nesamērīgi ilgs laiks.

31. Tālāk Regulas Nr. 3760/92 15. pants Komisijas pilnvaras rīkoties saista ar to, ka novirzēm ir jābūt radušamies neparedzēti. Šī nosacījuma jēga ir tāda, ka paredzamu noviržu gadījumā Padomei principā pietiek laika, lai ņemtu vērā šīs novirzes, ieviešot attiecīgu regulējumu apsaimniekošanas plānos vai nosakot nozvejas apjomu saskaņā ar Regulas Nr. 3760/92 8. pantu. Komisijai ir jārīkojas tikai tad, ja tam pietrūkst laika.

32. Tomēr nenovēršama kaitējuma draudu gadījumā dispozīcijā lietoto "neparedzēts" nevar interpretēt šauri. Regulas Nr. 3760/92 15. pantā Komisijai paredzētās ārkārtas pilnvaras kalpo apdraudēto zivju sugu aizsardzībai un līdz ar to nodrošina vides aizsardzību, kā to arī zivsaimniecības politikas ietvaros paredz EKL 6. pants. Tādējādi, ievērojot EKL 6. pantu, novirzes vienmēr ir jāuzskata par neparedzētām, ja, neskatoties uz nepieciešamību rīkoties, Padome nevar laicīgi reaģēt, ieviešot pasākumus pati. Šādā situācijā nav nozīmes tam, kāpēc Padome nespēja rīkoties laikus. Tā iemesls var būt pēkšņa situācijas pasliktināšanās vai arī tas, ka Padome nav varējusi pieņemt lēmumu politisku nesaskaņu dēļ.

33. Šajā lietā Padome, neskatoties uz to, ka tā atzina nepieciešamību rīkoties, neveica nekādas darbības. Līdz ar to Komisija varēja izmantot savas pilnvaras, kas paredzētas Regulas Nr. 3760/92 15. pantā, lai ar pagaidu pasākumu palīdzību novērstu draudošo heku resursu iznīkšanu.

34. Spānijas Karaliste turklāt kritizē Komisiju par to, ka tā nav ierobežojusi regulas spēkā esamības periodu. Patiešām Apstrīdētās regulas tekstā nav normas, kas paredzētu to, ka regula zaudē spēku, vēlākais, pēc sešiem mēnešiem.

35. Taču no juridiskā pamata — Regulas Nr. 3760/92 15. panta 1. punkta — izriet, ka pasākumi, kas ieviesti, pamatojoties uz to, var ilgt līdz sešiem mēnešiem. No Apstrīdētās regulas interpretācijas, ņemot vērā juridisko pamatu tās pieņemšanai, izriet, ka tās spēkā esamība ir ierobežota uz sešiem mēnešiem.

36. Komisija arī varēja ievērot juridiskajā pamatā paredzētos nosacījumus, pamatojoties uz kuru ievieš pasākumus, pirms sešu mēnešu termiņa beigām pieņemot jaunu tiesību aktu, ar kuru nepārprotami tiktu atcelts iepriekšējais.

37. Komisija formāli neatcēla Apstrīdēto regulu, taču tā rīkojās sešu mēnešu ietvaros, vispirms pieņemot Regulu (EK) Nr. 2602/2001 [13]. Tomēr šī regula pirms tās stāšanās spēkā 2002. gada 1. martā tika atzīta par spēkā neesošu [14]. Tā tika nomainīta ar Regulu (EK) Nr. 494/2002 [15]. Šī regula būtībā satur tādus pašus ierobežojumus kā Apstrīdētā regula, taču tika pieņemta uz Regulas Nr. 850/98 [16] 45. panta pamata, kas atšķirībā no Regulas Nr. 3760/92 15. panta nesatur aizsargpasākumu ierobežojumus laikā. Regula (EK) Nr. 494/2002 stājās spēkā 2002. gada 1. martā, tātad uzreiz pēc Apstrīdētās regulas būtisko normu spēkā esamības perioda (seši mēneši no 2001. gada 1. marta līdz 2002. gada 28. februārim).

13 — Komisijas 2001. gada 27. decembra Regula (EK) Nr. 2602/2000, kas paredz papildu tehniskos pasākumus heku krājumu atjaunošanai *ICES* III, IV, V, VI un VII apakšrajonos un *ICES* VIII a, b, d, e zonās (OV L 345, 49. lpp.).

14 — 2002. gada 19. februārī publicētā paziņojumā Komisija par to raksta: "Minētā Regula [Nr. 2602/2001] pretrunā ar to, kas minēts tās septītajā apsvērumā, tika pieņemta, nesaņemot Zivsaimniecības un akvakultūras pārvaldības komitejas atzinumu, un tāpēc tā ir nelikumīga, jo ir pretrunā ar būtisku procesuālo normu. Dokuments ar nosaukumu "Komisijas 2001. gada 27. decembra Regula Nr. 2602/2001, kas paredz papildu tehniskos pasākumus heku krājumu atjaunošanai *ICES* III, IV, V, VI un VII apakšrajonos un *ICES* VIII a, b, d, e zonās" ir jāuzskata par spēkā neesošu" (OV 2002 L 47, 21. lpp.).

15 — Komisijas 2002. gada 19. marta Regula (EK) Nr. 494/2002, ar ko nosaka tehniskus papildu pasākumus heku krājumu atjaunošanai *ICES* III, IV, V, VI un VII apakšapgabalā un *ICES* VIII a, VIII b, VIII d un VIII e rajonā (OV L 77, 8. lpp.).

16 — Skat. 7. zemsvītras piezīmi.

38. Komisija Regulas Nr. 494/2002 trešajā, ceturtajā un piektajā apsvērumā norāda, ka Regulā Nr. 1162/2001 ietvertie tehniskie pasākumi bija spēkā tikai līdz 2002. gada 1. martam un ka tāpēc līdz brīdim, kad Padome ieviesīs pasākumus, bija nepieciešami tālāki pagaidu pasākumi.

39. Tādējādi jāsecina, ka Regula Nr. 1162/2001 nepārkāpj Regulas Nr. 3760/92 15. panta 1. daļu sakarā ar to, ka tajā nav skaidri norādīts spēkā esamības periods. Gluži pretēji, pēc sešu mēnešu termiņa beigām aizstājot Apstrīdēto regulu ar jauniem noteikumiem, Komisija ievēroja juridiskajā pamatā noteikto spēkā esamības termiņa ierobežojumu.

B — *Par nediskriminācijas principa pārkāpumu*

1) Spānijas Karaliste

40. Spānijas valdība uzskata, ka Komisija regulas 2. panta 2. punktā ir pārkāpusi diskriminācijas aizlieguma principu. Šī norma paredz, ka nosacījumi, kas paredzēti 1. punktā, "neattiecas ne uz vienu kuģi, kura kopējais garums ir mazāks par 12 metriem un kurš atgriežas ostā 24 stundu laikā pēc tam, kad tas pēdējoreiz atstājis ostu". Līdz ar to uz šiem kuģiem neattiecas 1. punktā noteiktie ierobežojumi zvejas rīkiem un lomu svaram, ko var paturēt uz kuģa.

41. Šāda atšķirīga attieksme diskriminējot Spānijas zvejniekus salīdzinājumā ar citu dalībvalstu zvejniekiem. Šis izņēmuma regulējums kaitējot tikai vai vismaz lielākā mērā Spānijas flotei. Apgabalos, uz kuriem attiecas regula, zvejo tikai Spānijas kuģi, kuru garums pārsniedz 12 metrus un kuru braucieni ir ilgāki par vienu dienu. Tas ir tāpēc, ka šie zvejas apgabali atrodas tālu no Spānijas krastiem. Citu dalībvalstu flotes sastāv no kuģiem, kuru garums ir mazāks par 12 metriem, un tādējādi tās var izmantot šo izņēmuma regulējumu.

42. Spānijas flotes diskriminācija neesot objektīvi attaisnojama, jo nepastāv nekāda saistība starp tīklu acu linumu un kuģu garumu. Turklāt maza izmēra kuģi, kuri dodas īsos braucienos, zvejojot tikai piekrastē, kur esot īpaši augsta zivju mazuļu koncentrācija. Tas apdraudēto resursu sagla-

bāšanu apdraudot vēl vairāk un tiešākā veidā. Tādējādi Komisijas pienākums ir pierādīt, ka atšķirīgā attieksme ir attaisnojama, pamatojoties uz objektīviem pamatiem.

2) Komisija

43. Komisija iebildumu rakstā norāda, ka tā pirms Apstrīdētās regulas pieņemšanas tika informēta par to, ka maza izmēra kuģi ir īpašā situācijā. Šie kuģi nodarbojas ar amatnieciska rakstura zvejniecību, un tiem nav iespējams doties prom no piekrastes zonas, kur tie parasti zvejo. Turklāt nebija iespējams paredzēt, ka viņi apvienos savu lomu. Ja tiem tiktu piemērots 2. panta 2. punkts, viņiem būtu jāaprīko savi kuģi ar tīkliem, kuru acu lielums pārsniedz 100 mm. Tas viņiem nozīmētu lielākus ieguldījumus un vienlaikus zaudējumu rašanos, kas saistīta ar citu zivju sugu zvejošanu.

44. Aprakstītās iezīmes pilnībā atšķiroties no Spānijas flotes, kura galvenokārt sastāv no liela izmēra kuģiem, kas vidēji sver 250 tonnas un kuru garums pārsniedz 30 metrus. Šos kuģus nevar salīdzināt ar mazajām laiviņām, kurām Apstrīdētajā regulā ir paredzēts izdevīgs izņēmuma regulējums. Izņēmuma regulējums nav diskriminējošs attiecībā pret Spānijas floti. Nav pierādīts, ka Spānijas flote ir vienīgā dalībvalstu flote, kurai nav par 12 metriem īsāku kuģu. Arī Francijas, Īrijas, Nīderlandes un Beļģijas flotes ir līdzīgā situācijā.

45. Turklāt maza izmēra kuģu nozvejotais daudzums ir nenozīmīgs, raugoties no resursu saglabāšanas mērķa viedokļa. Tas attiecas arī uz zivju mazuļu zveju, jo liela izmēra kuģi tajā ir iesaistīti daudz lielākā mērā. Spānijas apgalvojums, ka piekrastē ir vislielākā zivju mazuļu koncentrācija, esot pavisam nepamatots. Zivju mazuļu sadalījums atšķiroties, tie varot koncentrēties gan piekrastē, gan attālinātās zonās. Tāpēc zivju mazuļu nozveju vienādi ietekmēja visi kuģi.

3) Vērtējums

46. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru diskriminācija ir notikusi tad, ja vienādiem lietas

apstākļiem tiek piemēroti atšķirīgi noteikumi vai atšķirīgiem lietas apstākļiem — vieni un tie paši noteikumi [17]. Šajā sakarā jautājums ir par to, vai Spānijas valdība savā sūdzībā patiešām pamatojas uz situācijām, kuras var salīdzināt.

47. Spānijas valdība galvenokārt pamatojas uz argumentu, ka Spānijas flote bija nostādīta neizdevīgākā situācijā, jo spāņu liela izmēra zvejas kuģiem tika piemēroti ierobežojumi un mazākiem kuģiem netika piemērots izņēmums, kas nāca par labu amatnieciska rakstura zvejniecībai. Attiecīgie apgabali atradās tik tālu no Spānijas piekrastes, ka spāņu zvejnieki amatnieki tos nevarēja sasniegt.

48. Izvērtējot sūdzību pēc būtības, vispirms jānoskaidro Apstrīdētās regulas skarto apgabalu ģeogrāfiskā atrašanās vieta. Saskaņā ar 1. pantu tā tiek piemērota *ICES* V un VI apakšapgabalā un *ICES* VII b, c, f, g, h, j, k rajonā un *ICES* VIII a, b, d un e rajonā. Tā ir piemērojama arī apgabalos pie Islandes, Īrijas, Lielbritānijas un Francijas Atlantijas okeāna piekrastes. Regula nav piemērojama Spānijas un Portugāles piekrastes *ICES* VIII c, IX a un b rajonā, kas nozīmē, ka tajos heku zvejošana var tikt veikta bez ierobežojumiem. Aptuveni puse no Spānijai 2001. gadam piešķirtās kvotas heku zvejai varēja tikt izlietota, zvejojot apgabalā, uz kuru regula neattiecās [18].

49. Salīdzinot Spānijas flotei piederošu kuģu, kuru garums pārsniedz 12 metrus, situāciju ar citu dalībvalstu līdzīga izmēra kuģiem, ir redzams, ka Spānijas kuģi neatradās neizdevīgākā situācijā. Apgabalos, kuriem piemērojama regula, uz tiem attiecās tādi paši acu izmēru, tīklu veidu un kopējā loma ierobežojumi kā kuģiem, kas peldēja zem citas valsts karoga. Kopumā vērtējot, varētu teikt, ka šīs kategorijas Spānijas kuģi pat atradās izdevīgākā situācijā, jo Spānijas piekrastes *ICES* apgabalos Apstrīdētā regula nebija piemērojama.

50. Tālāk, apskatot Spānijas zvejnieku amatnieku situāciju, t. i., zvejnieku, kuru kuģu

17 — Skat. jo īpaši Tiesas 1984. gada 13. novembra spriedumu lietā 283/83 *Racke, Recueil*, 3791. lpp., 7. punkts; Tiesas 1999. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-311/97 *Royal Bank of Scotland, Recueil*, I-2651. lpp., 26. punkts, un Tiesas 2001. gada 25. oktobra spriedumu lietā C-120/99 Itālija/Padome, *Recueil*, I-7997. lpp., 80. punkts.

18 — Par kvotu sadalījumu dažādām dalībvalstīm 2001. gadā skat. Padomes 2000. gada 15. decembra Regulu (EK) Nr. 2848/2000, OV 2000, L 334, 1. lpp.

garums bija mazāks par 12 metriem, ir redzams, ka arī viņi neatradās neizdevīgākā situācijā kā citu valstu zvejnieki amatnieki. Ir skaidrs, ka Spānijas zvejnieki nevarēja izmantot Regulas Nr. 1162/2001 2. panta 2. punkta izņēmuma regulējumu, jo viņu ostas atradās pārāk tālu no attiecīgajiem zvejas apgabaliem. Tomēr tas viņiem nekaitēja, jo uz Spānijas piekrastes apgabaliem, kuri bija izmantojami tikai amatnieciska rakstura zvejai un kas robežojās ar Atlantijas okeānu, Regula Nr. 1162/2001 vispār nebija piemērojama. Tāpēc, ja nepastāv aizliegums, nevar pastāvēt arī izņēmums no aizlieguma (kuģiem, kas mazāki par 12 metriem). Spānijas zvejnieki var netraucēti zvejot savos ierastajos zvejas apgabalos. Francijas, Lielbritānijas vai Īrijas zvejnieki to nevarētu darīt, ja nebūtu izņēmuma regulējuma viņu labā, jo regula attiecas uz viņu valstu piekrastes ūdeņiem.

51. Komisija apstrīdēto izņēmuma regulējumu paredzēja, lai sociālu apsvērumu dēļ pasargātu zvejniekus amatniekus, kas pakļauti ierobežojumiem, no pasākumu piemērošanas. Ja regula būtu piemērojama arī attiecībā uz viņiem, viņiem būtu jāveic lielāki ieguldījumi un viņi ciestu zaudējumus mazāku lomu dēļ, kas zvejniekiem amatniekiem radītu īpašas ekonomiskas grūtības. Taču ierobežojumi vispār neskāra Spānijas amatnieciskā rakstura zvejniecību.

52. Izņēmuma regulējums zvejniekus amatniekus tomēr nostāda izdevīgākā situācijā nekā lielāka izmēra zvejas kuģu operatorus neatkarīgi no to karoga, ciktāl tie nodarbojas ar zvejniecību teritorijā, kurā tiek piemērota Apstrīdētā regula. Taču šajā ziņā situācijas atšķiras, tāpēc tām drīkst piemērot atšķirīgu regulējumu. Pirmkārt, pēc Komisijas atzinuma, ko Spānijas valdība neapstrīd, zvejas ierobežojumi daudz būtiskāk ietekmētu zvejniekus amatniekus nekā rūpniecisko zvejniecību. Otrkārt, zvejnieku amatnieku daļai kopējā lomā ir pakārtota nozīme.

53. Visbeidzot, zvejnieku amatnieku interesēs ir aizsargāt zivju resursus savos zvejas apgabalos, un tāpēc viņi paši rūpējas par to saglabāšanu. Ņemot vērā ierobežoto darbības rādiusu, viņi atšķirībā no lielāka izmēra zvejas kuģu operatoriem nevar resursu izsīkšanas gadījumā pāriet uz citiem apgabaliem.

54. Tomēr jāapsver, vai izņēmuma kritēriji nav nepiemēroti un vai tie netieši nenostāda Spānijas zvejniekus neizdevīgā situācijā.

55. No Komisijas iesniegtajiem datiem atbildē uz Tiesas uzdotu jautājumu izriet, ka kopējais daudzums kuģu, uz kuriem attiecas regulējums un kuru garums ir mazāks par 12 metriem, iedalās šādi: 33,8 % peld zem Spānijas, 28,8 % zem Francijas, 11,2 % zem Īrijas un 26,2 % zem Lielbritānijas karoga. Spānijas zvejnieku amatnieku daļa ir tikai 15,8 % no kopējās zvejnieku amatnieku nozvejotās tonnāžas, turpretim Francijas daļa ir 44,7 %, Īrijas — 12,8 % un Lielbritānijas — 26,7 %. No tā izriet, ka Spānijas zvejas kuģi, kuru garums ir mazāks par 12 metriem, vidēji ir mazāki un, kā izriet no citām Komisijas atbildēm, arī sliktāk motorizēti nekā citu iesaistīto dalībvalstu zvejas kuģi. Spānijas valdība tomēr nav pierādījusi, ka Komisija, nosakot izņēmuma regulējumu, būtu nepareizi izmantojusi savas izvērtēšanas pilnvaras un tādējādi diskriminējoši attiekusies pret Spānijas zvejas floti.

56. Apstrīdētās regulas 2. panta 2. punktā paredzētais izņēmums līdz ar to nerada atšķirīgu attieksmi vienlīdzīgā situācijā, un tādējādi tas nav diskriminējošs attiecībā pret Spānijas floti.

57. Saistībā ar diskriminācijas aizliegumu Spānijas valdība apgalvo, ka ir noticis arī samērīguma principa pārkāpums.

58. Regulas Nr. 3760/92 15. pants piešķir Komisijai pilnvaras pieņemt lēmumu par "vajadzīgajiem" pasākumiem, kas nozīmē, ka Apstrīdētajai regulai ir jāatbilst samērīguma principam, kā to nosaka EKL 5. panta 3. daļa attiecībā uz visu Kopienas iestāžu darbību. Tas nozīmē, ka Kopienas iestāžu rīcība nevar pārsniegt to, kas ir piemērots un nepieciešams, lai sasniegtu attiecīgajā tiesību aktā paredzētos likumīgos mērķus. Ja ir iespēja izvēlēties starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, tad ir jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais, kā arī radītajam kaitējumam ir jābūt samērīgam ar mērķiem, kurus ir paredzēts sasniegt [19].

59. Veicot pārbaudi attiecībā uz šiem principiem, tomēr ir jāņem vērā, ka Kopienas likumdevējam lietās, kurās ir jāizvērtē sarežģīti ekonomiski apstākļi, kā tas ir kopējās lauksaimniecības un zivsaimniecības politikas gadījumā, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir plašas izvērtēšanas pilnvaras. Tiesai, veicot šādu pilnvaru izmantošanas kontroli, ir jāpārbauda tikai tas, vai likumdevējs nav acīmredzami pārsniedzis savas pilnvaras vai arī tās izmantojis acīmredzami nepareizi vai patvaļīgi [20].

19 — Tiesas 1990. gada 13. novembra spriedums lietā C-331/88 *Fedesa* u.c., *Recueil*, I-4023. lpp., 13. punkts; Tiesas 1999. gada 19. decembra spriedums lietā C-101/98 *UDL*, *Recueil*, I-8841. lpp., 30. punkts, un Tiesas 2002. gada 12. marta spriedumu apvienotajās lietās C-27/00 un C-122/00 *Omega Air* u.c., *Recueil*, I-2569. lpp., 62. punkts.

20 — Skat. jo īpaši Tiesas 1989. gada 27. jūnija spriedumu lietā 113/88 *Leukhardt*, *Recueil*, 1991. lpp., 20. punkts; Tiesas 1998. gada 19. februāra spriedumu lietā C-4/96 *NIFPO* un Ziemeļīrijas zvejnieku federācija, *Recueil*, I-681. lpp., 41. un 42. punkts; Tiesas 1999. gada 5. oktobra spriedumu lietā C-179/95 Spānija/Padome, *Recueil*, I-6475. lpp., 29. punkts, un iepriekš 17. zemsvītras piezīmē minēto spriedumu lietā Itālija/Padome, 44. punkts.

60. Spānijas Karaliste, pirmkārt, apstrīd pasākumu piemērotību un apgalvo, ka nepastāv nekādas saistības starp zvejas kuģu lielumu un tīklu acu lielumu. Bez tam zivju mazuļi galvenokārt apdzīvojot piekrastes ūdeņus, kuros zvejnieki amatnieki saskaņā ar Apstrīdēto regulu drīkstēja zvejot.

61. Komisijai ir plašas pilnvaras pasākumu piemērotības izvērtēšanā. Spānijas valdībai ir jāpierāda, ka Komisija ir ieviesusi acīmredzami nepiemērotu pasākumu.

62. Komisija iebilst pret Spānijas valdības apgalvojumu, ka izņēmuma regulējums zvejnieku amatnieku labā būtiski apdraud mērķi aizsargāt apdraudētos resursus. No bioloģijas viedokļa vislabākais veids, kā atjaunot resursus, būtu pilnīgs aizliegums zvejot. Sakarā ar loma mazo apmēru (aptuveni 4 % no kopējā loma), ko nozvejoja atbalstītie zvejnieki amatnieki, neskatoties uz izņēmuma regulējumu, resursu aizsardzība tomēr tika nodrošināta pietiekami.

63. Spānijas valdība kopumā apstrīd Komisijas sniegtos datus par zvejnieku amatnieku nozvejoto heku daļu. Tā kā uz to gulstas pierādīšanas pienākums attiecībā uz šī pasākuma nepiemērotību, ar apstrīdēšanu nepietiek — tai ir jāpierāda, ka Komisija ir pamatojusies uz nepareiziem faktiem.

64. Komisija turklāt ir pārliecinoši pierādījusi, ka kuģu izmērs ir piemērots un ierasts kritērijs amatnieciskā rakstura zvejniecības atšķiršanai.

65. Visbeidzot, tā iebilst pret Spānijas apgalvojumu, ka īpaši aizsargājamo zivju mazuļu resursi galvenokārt ir sastopami piekrastes ūdeņos. Lai pierādītu savu apgalvojumu, Spānijas valdība savā izklāstā demonstrēja dažādas 1997.–2000. gada kartes, kurās bija atspoguļoti jauno zivju resursi. Tomēr tā līdz galam nepierādīja, ciktāl šos resursus apdraud Apstrīdētās regulas normas un kāpēc līdz ar to regula ir pilnīgi nepiemērota, lai sasniegtu mērķi aizsargāt resursus. Pierādījumu trūkst, pirmkārt, jau tāpēc, ka zvejnieki amatnieki nozvejo tikai mazu kopējā loma daļu.

66. Tāpēc nekas neliecina par to, ka Komisija, novērtējot pasākuma piemērotību, būtu pieļāvusi acīmredzamu kļūdu.

67. Komisija ierobežoja tīklu izmērus un heku daļu kopējā lomā un zvejniekiem amatniekiem šīs normas nepiemēroja. Tādējādi tā izvēlējās vieglāku līdzekli par pilnīgu aizliegumu zvejot, ierobežojot savu iejaukšanos tiktāl, ciktāl tas bija vajadzīgs mērķa sasniegšanai.

68. Apstrīdētā regula ir samērīga arī šaurākā nozīmē. Komisijai, ieviešot pasākumu, bija jāsaskaņo vairāki mērķi. Pasākums, pirmkārt, paredz zivju resursu saglabāšanu to ilgtspējīgas izmantošanas interesēs [21] un vides aizsardzību, kas saskaņā ar EKL 6. pantu ir jāņem vērā arī zivsaimniecības politikas jomā. Šo mērķi vislabāk būtu iespējams sasniegt, pilnībā aizliedzot zvejot.

69. No otras puses, saskaņā ar EKL 33. panta 1. punkta b) apakšpunktu kopējās lauksaimniecības politikas mērķis ir nodrošināt attiecīgu dzīves līmeni lauksaimniecībā nodarbinātajām personām. Lai bez vides un resursu aizsardzības nodrošinātu arī to personu intereses, kuras lielā mērā ir atkarīgas no zvejniecības, Komisija izvēlējās vieglāku ierobežojumu, kas, lai gan nav tik efektīvs, kāds būtu pilnīgs aizliegums, tomēr ņēma vērā intereses zvejot citu veidu zivis. Komisija ņēma vērā pilnīga heku zvejošanas aizlieguma būtiskās sociālās un finansiālās sekas un salīdzināja ar nepieciešamību aizsargāt heku resursus. Tādā veidā tā ņēma vērā amatnieciskā rakstura zvejniecības situāciju, atrodot piemērotu līdzsvaru starp abām interesēm. Spānijas valdība nav pierādījusi, ka, pieņemot izņēmuma regulējumu, tiktu būtiski pārkāptas vides aizsardzības intereses. Turklāt, atbilstoši Spānijas pieteikumam atzīstot regulu kopumā par spēkā neesošu, zustu pamats jebkādai heku aizsardzībai.

70. Tādējādi pamats par diskriminācijas aizlieguma pārkāpumu ir pilnībā noraidāms.

21 — Attiecībā uz šo kopējās zivsaimniecības politikas mērķi skat. arī (Pamat-)Regulas Nr. 3760/92 2. apsvērumu.

C — *Par pamatojuma trūkumu*

1) Spānijas Karaliste

71. Spānijas Karaliste pārmet Komisijai, ka Apstrīdētajā regulā nav minēts nekāds pamats kuģu iedalījumam tādos, kas ir garāki, un tādos, kas ir īsāki par 12 metriem. Preambulas apsvērumi nesatur nekādas norādes uz izņēmuma regulējumu un nekādus pamatus to ieviešanai. Neesot iespējams izprast tam pamatā esošos Komisijas apsvērumus.

2) Komisija

72. Komisija attiecībā uz šo punktu apgalvo, ka regula un tās pamatojums ir jāizvērtē kontekstā. No Tiesas judikatūras izriet, ka Komisijai ir jāpamato savi lēmumi un jānorāda fakti, no kuriem ir atkarīga pasākuma likumība. Turklāt pienākums norādīt pamatojumu ir atkarīgs no tiesiskā akta rakstura. Ja tiesiskais akts ir regula, pamatojums var aprobežoties ar kopējās situācijas, kas radījusi vajadzību pieņemt regulu, raksturojumu. Nevar pieprasīt, lai Komisija atsevišķi uzskaitītu daudzos un sazarotos faktiskos apstākļus [22]. Tāpēc Komisija uzskata, ka Apstrīdētās regulas pamatojums atbilda šiem nosacījumiem. Tā turklāt norāda uz faktu, ka apspriedēs, kuru rezultātā tika pieņemta Regula Nr. 1162/2001, piedalījās arī Spānijas pārvaldes, kā arī zivsaimniecības nozares pārstāvji.

3) Vērtējums

73. Saskaņā ar EKL 253. pantu regulās, ko pieņem Komisija, ir jānorāda pamatojums. Pamatojumam ir jāsatur būtiskie tiesiskie un faktiskie apsvērumi, kas bijuši par pamatu galīgās versijas pieņemšanai, taču nav jānorāda visi būtiskie faktiskie un tiesiskie aspekti [23]. Tas, vai tiesiskais akts atbilst šiem nosacījumiem, ir jānovērtē ne tikai pēc tā teksta, bet arī šī akta, kā arī visu tiesisko normu, kas regulē attiecīgo jautājumu, kontekstā [24].

74. Kopš sprieduma lietā *Beus* [25] Tiesas pastāvīgā judikatūra noteic, ka pienākums

22 — Tiesas 1968. gada 13. marta spriedums lietā 5/67 *Beus*, *Recueil*, 125. punkts.

23 — Tiesas 1996. gada 29. februāra spriedums lietā C-122/94 Komisija/Padome, *Recueil*, I-881. lpp., 29. punkts, un Tiesas 2003. gada 10. jūlija spriedums lietā C-15/00 Komisija/EIB, *Recueil*, I-7281. lpp., 174. punkts.

24 — Iepriekš 23. zemsvītras piezīmē minētais spriedums, 29. punkts.

25 — Iepriekš 22. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā *Beus*.

norādīt pamatojumu ir atkarīgs no attiecīgā pasākuma juridiskā rakstura. Vispārīgi piemērojamiem tiesību aktiem, kas attiecas uz dažādām situācijam, ir zemākas prasības nekā lēmumiem, kas attiecas uz konkrētām lietām. Lietā C-284/94 Tiesa atzina, ka normatīva rakstura tiesību aktos pietiek aprakstīt kopējo situāciju, kuras rezultātā pasākums ir ieviests, un mērķus, ko paredzēts sasniegt ar tā palīdzību [26].

75. Apstrīdētajā regulā ir norādīts pamatojums tam, kāpēc bija svarīgi veikt steidzamus pasākumus un kādi pasākumi bija nepieciešami. Turklāt 3. apsvērumā ir norāde uz nepieciešamību īstenot plānu resursu ilgtspējīgai izmantošanai.

76. Pašā regulā nav norādīts paskaidrojums 2. panta 2. punkta izņēmuma regulējumam. Arī Komisijas 2001. gada 12. jūnija paziņojums [27] nesatur norādes uz šī izņēmuma ieviešanu.

77. Šajā gadījumā rodas jautājums, vai izņēmuma regulējums vispār ir jāpamato. Ciktāl ar Apstrīdēto regulu tiek ierobežota zvejošana attiecīgajos apgabalos, Komisija ir norādījusi apstākļu kontekstu un definējusi mērķus, kas jāsasniedz ar Apstrīdētās regulas palīdzību. Tādējādi tā ir izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.

78. Komisijai nebija pienākuma norādīt, kāpēc uz noteiktiem kuģiem ierobežojumi neattiecas. Komisijas pienākums ir norādīt pamatojumu attiecībā uz personām apgrūtinošiem pasākumiem, jo tie ierobežo šo personu tiesības. Tomēr Apstrīdētās regulas 2. panta 2. punkta izņēmuma regulējumā nav paredzēts zvejas tiesību ierobežojums, bet gan gluži pretēji — ierobežojumu atcelšana noteiktiem kuģiem. Tikai gadījumā, ja priekšrocību radīšana noteiktām personām kaitētu citām personām, kas atrodas vienlīdzīgā situācijā, būtu nepieciešams īpašs pamatojums. Kā minēts iepriekš, izņēmuma regulējums nav diskriminējošs attiecībā pret Spānijas amatnieciskā rakstura zvejniecību.

79. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru EKL 253. pantā paredzētajam pamatojumam ir tik skaidri un viennozīmīgi jāizskaidro Kopienas iestādes, kas izdevusi apstrīdēto tiesību aktu, apsvērumi, lai attiecīgās personas varētu izprast ieviestā pasākuma iemeslus un lai Tiesa varētu īstenot kontroli. Tātad, ja no Apstrīdētā tiesību akta izriet Kopienas iestādes mērķa būtība, nav vajadzības pieprasīt tai īpaši pamatot katru atsevišķo normu [28]. Apstrīdētā regula atbilst šiem

26 — Tiesas 1998. gada 19. novembra spriedums lietā C-284/94 Spānija/Padome, *Recueil*, I-7309. lpp., 28. punkts.

27 — Iepriekš minēts 10. zemsvītras piezīmē.

28 — Iepriekš 23. zemsvītras piezīmē minētie spriedumi Komisija/Padome, 29. punkts, un Komisija/EIB, 174. punkts.

nosacījumiem, un tādējādi arī trešais Spānijas Karalistes izvirzītais pamats ir noraidāms.

V — Par tiesāšanās izdevumiem

80. Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Komisija ir prasījusi piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Tā kā Spānijas Karalistei spriedums ir nelabvēlīgs, tad tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

VI — Secinājumi

81. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es iesaku Tiesai pieņemt šādu lēmumu:

1) prasību noraidīt;

2) Spānijas Karaliste sedz tiesāšanās izdevumus.